

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ

Α'.

Ο Μπαρμπαγιώργος, ο απέλεκτος εκείνος Ρομηλιώτης, με τις γκλίτσες και τα ετιρωτέλια του, ο γενικός «δαρνάτορας» του Καραγιώργικου θεάτρου, δεν είχε πρόσωπο φανταστικό, όπως νομίζουμε.

Ο Μπαρμπογιώργος

Εύρισκε στο δρόμο, να τον ακολουθήσει. 'Αλλά δεν τον ακολουθούσε ποτέ κανείς.

Όταν γύριζε, μετά την τετράωρη οδοπορία του, πήγαινε πάντοτε ή στον Κώστα τον Παπαλουκά, τον φωτογράφο, τον οποίο φώναζε «μεγάλο κουνούδι» επειδή ήταν ψηλός, ή στο Θανάση το Νικολακόπουλο, τον γνωστό έπειτα φωτογράφο και πατριώτη στην Κορινθία, τον οποίο έλεγε «μικρό κουνούδι» γιατί ήταν κοντός. Πήγαινε σ' αυτούς να τον κερσίουν. Καθόταν και φώναζε:

—Φέρτε μου ένα χοντρό!...

—Ένα ποτήρι κρασί, δηλαδή, μεγάλο, σαν μισή όκα.

—'Αει σάν να μου φαίνεται ότι... απόστασα λιγούλι, μούγγριζε ατλώνοντας τις ποδάρες του.

***

Ο αδερφός του σπούδαζε γιατρος στο Παρίσι, και όταν τελείωσε τις σπουδές του και γύρισε στο χωριό, επισκέπτεσε το πατρικό του σπίτι που ήταν γκρεμισμένο.

Η έπισκεψη αυτή έκανε το Θόδωρο άνω-κάτω, λίγο έλειπε να τον παλαδώσει. Έφτυγε από το σπίτι και κοιμώτανε έξω στην αλλη. Γύριζε δε και διαμαρτύροτο διαρκώς στα μαγαζιά και στο καφενείο:

—'Αει στού γέρου διάουλου!... Παλαβώνουν, οφέ, όσο πάνε στην Ειρώνη!...

—Τι έπαθες, μπαίματα-Θόδορε; τον ρώταγαν.

—Νά, εκείνος ού αδερφός μ' έπασα κι μου νταβάνοιτα του σπύ' κι μουζλεια τις κάστρες μ' δεν βλέπω την Ρούλια κι τον Γιάνναρο κι τον Λύγερο!...

***

Την εποχή αυτή έπαζαν στον Κραθασσαρά δυό Καραγιοζοπαίχτες, ο Ρούλιας κι' ο Μένιος. Μπαρμπαγιώργος δεν υπήρχε στον γάιτονο θιάσό τους. Παρακολούθησαν λοιπόν το Θόδωρο, τον μελέτησαν και τον ανέβασαν στη σκηνή, όταν πήγαν στην 'Αρτα. Δεν πέρασε λίγος καιρός και διάφοροι έμποροι, ανεβοκατεβαίνοντας στην 'Αρτα, είπαν στον μπαίματα-Θόδωρο ότι στον βγάλαν στον Καραγιώδη, στην 'Αρτα!...

Δεν χάνει καιρό ο Ζερβοπάνος και, μιά και δυό, παίρνει την γκλίτσα του παραμάγαλα και τραβεί για την 'Αρτα. 'Ο Ρούλιας κι' ο Μένιος φκάζαν στον καφενέ του Γραμνένια. Κάθουν κι' ο μπαίματα-Θόδωρος και περίμενε. Και σάν ελδε να ξεπροβάλλη στη σκηνή ολόκληρος ο έαντός του, με τις σκούφιες τις γαιτανόφορες και την κομποθηλιά και τη φουστανέλλα με τις δάδες και μανούλες, όταν άκουσε το γάιτονο ομοίωμα του να διαμαρτύρεται κατά του άδεφρου του, όπως έκανε κι' αυτός, γιατί του «ταβάνωσε» το σπίτι, του έκλεισε τις «κάστρες» και δεν έφτάνει την Ρούλια και τον Γιάνναρο, άραξε ένα κοτρών, το πέταξε πάνω στον μπερντέ, ριχτηκε έπειτα μέσα στη σκηνή με την γκλίτσα του και τάκανε συντριμμάτα!...

«'Εταν ο ίδιος κι' απαράλληλος»

«'Εταν ο ίδιος κι' απαράλληλος»

«'Ο Μένιος κι' ο Ρούλιας σώθηκαν περήσαντες έναν γκρεμό που ήταν έξω από το καφενείο...»

***

Ο καραγιοζοπαίχτης Μένιος ήταν άνηγός του διεθυντού της Αστυνομίας 'Αθηνοίας Μπαϊρακτάρη, αλλά ήταν ένα «σακαθάρι», ένα «ξάνιο» πρώτης τάξεως. 'Ηταν σινομήλικος με το Ρούλια και υπηρέτησαν μαζί στο στρατό.

Μιά μέρα ο Μπαϊρακτάρης ζήτησε και πήρε το Μένιο για... λτωκόμο, στο σπίτι του. Έβεινος απόστασε κοντά του και το... Ρούλια.

Έτσι περνούσαν χονηρή ζωή, χωρίς γυνάμια, χωρίς περιορισμούς και με διπλές μεριδες συσσιτίου.

Κάποτε που τους ελδε ο Μπαϊρακτάρης να καθόνται ξεαλωμένοι στον ήλιο, τους έκαλεσε και τους ελετε:

—Βοέ παιδιά, κάθεστε που κάθεστε... Νά σάς πάρο τουλάχιστον ένα αρνάκι να το βόσκετε; Θά γίνη ως τη Λαμπρή «σακστό»!...

—Περίφημα, θετε μου, λέει ο Μένιος. Ελδες να μην το σκεφτούμε πο μωροστά!... Σέ λίγο έφτασε και το άρνι.

Οί δυό φίλοι, αφού το περιποιηθηκαν κάμποσον καιρό, αφού το βόσκησαν ώσπου πάχυνε καλά, μιά μέρα το σφάξαν, το ψησαν και το φάγανε!

«'Ο καιρός περνούσε...»

«'Ο Μπαϊρακτάρης, σάν τους έβλεπε, τους ρωτούσε: —Πώς πάει το άρνι, παιδιά; —Μην τά ρωτάς!... Έξοχα έγινε!... Δεν μπορεί να κινηθή από το πάχος! άπαντούσε ο Μένιος.

«'Απ' τά... παχειά του λόγια, γεννήθηκε η περιέργεια στον Μπαϊρακτάρη να το δη. Τό ζητούσε από δω, τό ζητούσε από κει, πουθενά τό άρνι.

Μιά μέρα φωνάζει τον άνηγό του: —Βοέ Μένιο, που ελε τ' άρνι; —Πέρα κει κάτω στις τσουκνίδες βόσκει, άποκρίνεται ο Μένιος.

—Μά εγώ δεν τ' άκούω... —Τι να τ' άκούσης, θετε; Αυτά βελάουμε όταν πευάνα. Το άρνι τό δικό μας ελε χορτάτο!...

Γιά να μη μωριστή όμως τίποτα στο τέλος ο Μπαϊρακτάρης, τό άρνι άρχισε να... βελάζη!

«'Ο Ρούλιας, κρημμένος πίσω από τό πουρνάρι κι' άπ' τις θαλανιδές... έβελάζε, όταν έβλεπε από μακρυνά να περνά Μπαϊρακτάρης.

«'Ετσι, για κάμποσον καιρό, ή-

«'Ετανε ένας μόρτης πλώτης τάξεως»

Ελδε ετή κρηνη ολόκληρον τον έαντόν του

Μιά ήμερα ο Μπαϊρακτάρης θέλγει να λδη τ' άρνι.

